

En
Ny Vise.
Om Ubestandighed i Kjerlighed.

Melod. I Tronhjems Mattoner, ja I smukke Koner, som Tronhjem beboe.

Tronhjem, 1785.

1.

Fra Anno beregnet,
Et Tusinde, tegnet,
Syv Hundred' og meer:
Hvor mange der findes,
Jeg ikke kan mindes;
Da saae man Plaiseer.

2.

En Elskovsveninde
Sig villig lod binde
I Kjærligheds Baand;
Sig selv lod forlyde,
Frivillig tilbyde,
At række sin Haand

3.

Til een, hun udvalgte.
Hun lokked' og kaldte,
Til hun vandt hans Sind;
Lod ham og tilbyde
Al Frihed at nyde,
Samt, net og gesvind,

4.

Til hannem sig bøjet,
Ham holdte for Øjet
Med Venskabs Kontrakt,
Til hun fik ham bunden
Ig slet overvunden
Ved Kupidos Magt.

5.

Han tænkte at nyde,
Hvad han monne byde,
I Stilhed og Roe:
Lod sig saa forskrive,
Sit Venskab at give,
I Ære og Troe.

6.

At see hendes Beste,
I mindste og meste.
Var da i hand Hu;
Men der kom i Veijen
En Steen under Mejen,
Det veed ikke du.

7.

Der Elskoven velted'
Og Hjertet omsmeldted'
Til kamphaarde Steen,
Hun vendte tilbage,
Foruden Aarsage,
Brød Kjærligheds Green.

8.

Selv var hun Begynder
Og elskovs Tilskynder,
I første Anfang;
Nu steeg hun til Side
Og gad ikke lide
Hans Hilsen engang.

9.

Hun, som før var yndig,
Til elskoven syndig,
med drivende Fart,
Blev en Svigerinde,
Slog Løvet af Minde,
Med falskhedens Art.

10.

Fuldt Sejlet hun førte:
Begjærlig hun kjørte
I Kjærligheds Karm;
Nu Bladet sig vendte:
Hun elskoven endte,
Til Elskerens Harm

11.

Den yndige Dame
Sig ikke vil skamme,
At skuffe sin Ven:
Med Spot ham afspiste,
Og haanlig bortvise;
Al Troeskab svandt hen.

12.

Thi der kom en anden;
Jeg veed ej hvad Fanden
Han førte for Skilt:
Han blev da Behaget;
Den anden Bortjaget
Af Madamens Telt.

13.

Han slet blev foragtet,
Da hun gik befragtet,
I Tanker, at faae
En anden i Steden,
Hvis Kniv, udi Skeden
Vil bedre forslaae.

14.

Lukretiæ Søster
Nysgjerrig fik lyster
til nykommen Mad;
Hun agted' for Nytte,
Ved saadant et Bytte,
At gjøre sig glad

15.

Hun lev'de da roelig,
Og holdt det utroelig,
Som nu har begynt,
At blive forhalet;
Men hun blev betalet

Med samme Slags Mynt.

16.

Det, hun har besnakket
Og ilde betakket
Sin forrige Ven,
Har hende selv truffet,
At hun blev beskuffet
Plaiserlig igjen

17.

Og just af den samme,
For hvis Skyld den Dame
Den første forlod
Og agted' at tage
Den anden til Mage,
Med frydefuldt Mod

18.

Hvad han har fornummet,
Som sidst var velkommet.
Han rejste sin Vej.
Hvad Kys han mon tage,
Da han foer tilbage
Han sansede ej.

19.

Saa blev hun forverret,
Da hun ver fixeret
Ved saadan Adfær.
Hun spurgte og fritted',
Omm ingen ham hitted'.

Han fandtes ej der.

20.

Thi blev hun harmslaget,
Da han ver afdraget,
Foruden Afsked.
Det hun ikke troede,
Mindst kunde formode
Sig saadan Fortred.

21.

Nu stod hun i Tanke,
Begyndte at anke
Sin forrige Ven;
Hun ønskede saare,
Med længselfuld' Taare,
At faae ham igjen.

22.

Hun lod ham tilskrive,
Tilbød sig at blive
Paa nye hans brud,
Og elske ham troelig,
I Huus og i Boelig
I Ind og i Ud.

23.

Lod ham og tilbyde,
Al Frihed at nyde
Som fordum var meent,
Og sluttede siden:
De skulle med Tiden

Vel blive foreent.

24.

Han lod sig aarsage:

Han ej torde tage

Saa dyr'bar en Brud.

Han holdt sig for ringe,

At hun skulde bringe

Ham saadant et Bud.

25.

Han een gang har vovet,

At være forlovet,

Og da løb han Nar.

Han kunde befinde,

Det laae ham i Minde,

Hvad Dyr at hun var.

26.

Thi var han nu bange,

I Adgag at fange

Saa snedigt et Dyr;

Han heller vil vige

End Vove at krige

Mod sligt Kreatur;

27.

Og heller vil tjene

For Brødet alene,

End binde sig fast

Til saadan Veninde

En skuffende Qvinde,

En svigefuld Gast.

28.

Sin Tale han endte
Med en Komplimente,
Afløfted' sin Hat,
Og bød saa den Qvinde
Og smukke Veninde
Bagvendet god Nat.

29.

Der hun det fik høre,
Skamrød under Øre,
Da kløede hun sig.
Gid det saa gaae alle,
Som ville betale
Troefaste med Svig.

30.

Thi det er retfærdigt,
Bedrageren værdigt,
Som sviger sin Ven,
Om man ham inaalder
De samme Slags Skaaler
At drikke igjen.

31.

Saa har da den smukke
Og yndige Dukke
Sig selver beskjemt,
I det hun sin Løvte
I Falskhed indsvøbte

Og har det forglemt.

32.

Nu fængsled' hun Narre
I egen lagt Snare,
Af hjemspunden Traad.
Hun givtesyg ginge,
Men ingen dog finge
Tilhaande vil gaae.

33.

Slet intet hun fejler;
Men Haab om en Bejler
Var alt hendes Ank.
De Laveste torde
Ej lægge om Borde;
Thi Skuden var rank.

34.

De Høj' og Fornemme
Vil sig ej beqvemme,
At lande derhen,
Hos saadan Veninde,
Af Frygt for at finde
En svigefuld Ven

35.

Af slig' Egenskaber
Blev ingen Liebhaber,
I Bøygden til gaae.
Om Narren var svækket,
Fordervet og brækket,

Fik ingen forstaae.

36.

Dog var det at frygte,
Mens ingen samtykte,
At kjøbe den Kram
Og Varen opbyde.
Det maatte fortryde
Den smukke Madam,

37.

Som før holdt sin' Vare
Saa dyre og rare;
Men nødes nu gaae,
Dem selv at udbyde,
Og kund' dog ej nyde,
En Kjøbmand at faae.

28.

Hvad Lykken har skiftet,
og om hun blev givtet,
Det veed jeg ej grandt;
Men hva som er talet
Og her staaer afmalet,
Det veed jeg er sandt.

39.

Jeg veed og til visse,
At ingen af disse
Blev hende til Deel,
De løb forbi Bratten
Og løfted' paa Hatten,

Bad Damen far' vel

40.

Dog hørte man siden
Det rygtes, med Tiden
Hun kulde faae Mand.
Det ingen har negtet.
De alle blir ægtet,
Som ikke er vand.

41.

Men hvad Tiid det skede,
Hvad Madamen hede,
Kom ikke i Pen;
Autoxen det glemte,
Gad ikke mer skjemte
Med Damen saa ven.